

παιδείαν πόθος ἡμῶν ηὔξήθη τοσοῦτον, ὥστε, ἂν
καὶ ἡ δύμιας ἡμῶν, ὡς πρὸς αὐτὸν παραβαλλομένη
εἶναι σμικροτάτη, δὲν ὀκνοῦμεν ἅμωσ νὰ συνεισφέ-
ρωμεν καὶ τὸ παραμικρὸν εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας
τῆς πατρίδος καταβαλλόμενον κοινὸν ἔρανον, ἀλλ'
οὐδὲ φοβούμεθα δι' αὐτὸ κατηγορίας. Ἀποφασίζο-
μεν λοιπὸν καὶ κατὰ τὸ παρὸν νὰ ἐξοδιάσωμεν πέντε
χιλιάδας γροσίων (1) διὰ τὰ ἐλλείποντα ἀναγκαιό-
τερα ὄργανα τοῦ ἡμετέρου Μουσείου. »

(ἀκολουθεῖ)

Α. ΜΟΣΧΙΔΗΣ

Ο ΤΑΣΣΟΣ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

Στὴ φυλακὴ ὁ Τάσσοσ μόνος μένει
Σὲ λογιμοὺς μεγάλους βυθισμένος,
Ἀκόμη νέες σκληρότητες προσμένει
Κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ κυττάζει τρομαγμένος.
Ἕνα δάκρυ στὸ μάτι του προβαίνει,
Φωνάζει, Ἐλεονόρα, ἀπελπισμένος,
Τὰ στήθη του χτυπᾷ καὶ πάντα τρέχει
Γιατὶ μπροστὰ στὰ μάτια του τὴν ἔχει.

Ἡ κόλασις ὡστόσο ἀναγαλλιᾷζει
Ποῦ τὸν Τορκουάτο ἀδιάκοπα γροικᾷει
Γιὰ τὴ σκληρὴ νὰ τρέμη, νὰ στεναῖζῃ
Καὶ τὴ νὰ κάμη μόνη μελετᾷει,
Τοὺς ἀρχηγοὺς εἰς τὸ συνέδριον κράζει,
Τῆς κόλασις ἢ σάλπιγγα ἀντηχᾷει.
Τρέχουν μεμιάσ πυκνόνουνε τὰ πλήθη
Κι' ὁ βασιλιάς τους πρώτος ἐκινήθη.

Λέγει σ' αὐτοὺς: ὦ ἔνδοξοι, ὦ μεγάλοι
Ποῦ τὴ δόξα τῆς κόλασις ποθεῖτε,
Ἀτρόμητοι δειχτήκατε στὴν πάλη
Κ' ἐλπίζω τώρα πάλι νὰ φανῆτε.
Ὁ υἱὸς ποῦ τοῦ Χριστοῦ τὲς νίκας ψάλλει
Στὴ φυλακὴν εὐρίσκειται, ὡς θεωρεῖτε,
Δόξα, ἀδελφοί, μεγάλη μᾶς προσμένει
Ἄν δικὸς μας μπορεῖ τώρα νὰ γένη,

«Ὅ,τι ὁ Τορκουάτος πάντοτε ζητοῦσε
Κ' ἔτρεχε λυπημένος τόσους τόπους,
Ἕνας νὰ λάβῃ τὴ μορφὴ, ἂν μπορούσε,
Τῆς Δεονόρας, τὴ λαλιὰ, τοὺς τρόπους,
Καὶ νὰ τοῦ πῆ πῶς πάντα τὸν ποθοῦσε,
Ἀλλὰ γιὰ ν' ἀπατήσῃ τοὺς ἀνθρώπους,
Ἔδειχνε πῶς σκληρὰ τὸ νε μισαίει
Ἐνῶ μὲ τὴν καρδιὰ τὸν ἀγαπάει.»

Ἀφ' τῆ χαρὰ σηκώθησαν τὰ πλήθη
Κ' ἕνας μεμιάσ τὰ χέρια του σηκόνει,
Τῆς Δεονόρας τὴ μορφὴν ἐντύθη
Καὶ τὰ φτερὰ περὶφανοσ ἀπλόνει
Σὰν ἀστραπὴ πάνω στὸν κόσμον ἐχύθη,
Ἡ φορεσιὰ σφυρίζοντας φουσκόνει,
Βουνά, στεριᾶσ καὶ θάλασσεσ περνᾷει,
Καὶ στὸ πλευρὸ τοῦ Τάσσοσ σταματᾷει.

Ὁ δυστυχὴσ γιὰ λίγο ἀποκοιμήθη
Κ' ἐκεῖνη τρέχει εὐθὺσ στὸ λογιμό του,
Χαρὰ γλυκειὰ στὸ πρόσωπό του ἐχύθη
Ποῦ τὴ νὲ βλέπει ἀκόμη σι' ὄνειρό του.
Οἱ στεναγμοὶ πετιοῦνται ἀπὸ τὰ στήθη
Ποῦ τὴ θεωρεῖ νὰ στέκη στὸ πλευρὸ του.
Ὅμως ξυπνᾷ τὰ μάτια του γυρίζει
Κι' ἀφ' τῆ λύπη φωνάζει καὶ θακρῦζει.

Κ' ἐνῶ θρηγεῖ, μιλεῖ, πικρογελάει,
Νάσοσ καὶ βλέπει ἐμπρὸσ του καθισμένη
Τὴ λυγερὴ ποῦ στέκει καὶ κυττάει
Κι' ὁ στεναγμὸσ ἀπὸ τὰ στήθη βγαίνει,
Ἐνῶ καμμιὰ φωνὴ δὲν ἀγροικᾷει,
Θαρρεῖ πῶσ ἀφ' τῆ σκέψι εἶνε πλασμένη
Γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ κι' ἄλλη θλίψι ἀκόμη
Κι' ὄλο τραβᾷ τὴν ξεσκιωμένη κόμη.

Κ' ἐνῶ στέκει βουδῶσ, νάσοσ γροικᾷει
Τὴ λυγερὴ ποῦ σιωπηλὰ τὸν κράζει,
Γυρίζει σαστισμένος καὶ τηράει
Κ' ἐκεῖνη λυπημένη τὸν κυττάζει.
Ἀφ' τῆ χαρὰ θρηγεῖ, παραλογᾷει,
Τρέμει ποῦ τὴ σιμόνει, αὐτὴ στεναῖζει,
Χαμογελά, τὰ χέρια της ἀπλόνει
Καὶ δυνατὰ τὸν Τάσσοσ περιζώνει.

(1) Ταῦτα ἰσοδυνάμουσ τότε πρὸσ ἰσάριθμα σχεδὸν
φράγκα.

Εύρισκονται κι' οί δύο σφιχτά ένωμένοι,
Χίλια φιλιὰ στὸ στόμα τοῦ προσφέρει,
Ἄναίσθητος ὡστόσο ὁ Τάσος μένει
Καί μιὰ φωνὴ νὰ βγάλη πλειὰ δὲν ξέρει.
Τόσο σφιχτά εὐρίσκονται δεμένοι,
Ποῦ γιὰ νὰ ἰδῆ προβαίνει κάθε ἀστέρι,
Κι' ὄσα φιλιὰ στὸ πρόσωπο τοῦ δίνει,
Τόσο ἀχνάρια τῆς κόλασις τ' ἀφίνει.

Ἐνῶ τὸ νὲ φιλεῖ νάσου γροικαίει
Ὁ δυστυχῆς τὴν κόλασι σιμά του,
Κάνει νὰ φύγη, ἐκείνη τὸν βαστάει
Ποῦ πνίγεται ἡ φωνὴ στὸ λάρυγγά του·
Ὅσον αὐτὸς περισσότερο βογγαίει
Τόσον ἀφρίζει ἡ κόλασι μπροστά του·
Στῆ χλαγοῇ μιὰ θύρα ἀνοίγονκλειέται
Καί ἡ θρησκεία μ' ἓνα σταυρὸ πετιέται

Ἐμπρὸς εἰς τὸν Τορκουάτο εὐθὺς ἐστάθη
Κινῶντας τὸ σταυρὸ μ' ἀνησυχία,
Μόλις τὴν εἶδε ἡ κόλασις ἐχάθη
Καί στὸ πλευρὸ τοῦ ἐκάθησε ἡ θρησκεία,
Ὁ δυστυχῆς μεσ' στής καρδιάς τὰ βάθη
Βρίσκει ποῦ τῆ, θωρεῖ, λίγη ἡσυχία
Κ' ἓνα δάκρυ στὸ μάτι τοῦ προβαίνει
Πῶς χωρὶς μιὰ παρηγοριὰ δὲ μένει.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ

VICTORIEN SARDOU

Η ΟΒΙΣ

(Πρωτοχρονιάτικο διήγημα.)

Η ΠΡΩΤΗ τοῦ ἔτους καὶ τὰ πρωτοχρονιάτικα δῶρα μοῦ ἐνεβίμωσαν ἐν ἐπιειδίῳ τῆς πολιτορκίας τῶν Παρισίων τὸ ὅποιον μοῦ περιποιεῖ τιμὴν καὶ διὰ τὸ ὅποιον ὑπερηφανεύομαι.

Ἄς καθισχυρασθῆ ὁ ἀναγνώστης! Δὲν θὰ τὸν ὀδηγήσω οὔτε εἰς τὰ ὀχυρώματα, οὔτε εἰς τὰς προφυλακὰς ἀλλ' ἀπλοῦστατα εἰς τὴν ὀδὸν Τρεβίζης, ὅπου κατοικοῖ ὁ φίλος μου Δυταγζύ, πλούσιος ἐργοστασιάρχης χημι-

κῶν προϊόντων, σύζυγος ἐξαιρέτου γυναικός, πατὴρ θεληκτικῆς κόρης, ἱκανὸς βιομήχανος, καλὸς πατριώτης, ἀλλ' ὀλίγον πολιτικομανὴς ὁ καλύτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου μὲ ἄλλους λόγους.

Παραμποδισθεὶς ὑπὸ τῆς αἰφνιδίας περικυκλώσεως τῶν Παρισίων, καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν ἔδωκε τὰς ἀποσκευὰς του διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ, παρηγορήθη μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ πόλις δὲν θὰ ἀνθίστατο παρὰ ὀκτὼ ἡμέρας. Καλύτερον πληροφορημένη ἡ κυρία Δυταγζύ ἐνησυχολήθη κατ' ἀρχὰς εἰς τὸν ἐφοδιασμὸν τῆς οἰκίας ὅπου συνησώρευσε τόσον πολλὰ τρόφιμα, ὥστε καὶ ἐὰν ἡ πολιορκία διήρκει πλέον τῶν τριῶν μηνῶν, ἡ Δυταγζύ οὐδέποτε θὰ ἐγνώριζεν τι σημαίνει λοιμὸς. Ἐπειτα προέβη εἰς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἔργου τῆς ἐγκαθιδρύσασα ἐν τῷ κήπῳ, ἐν βουστάσιον, ἓνα τέλειον ὀρνιθῶνα καὶ μάλιστα ἓνα σταῖλον διὰ χοίρους οἱ ὅποιοι μετὰ τρεῖς μῆνας θὰ ἤξιζον ἓνα ἑ α ἰ ἑ ι ο.

Ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Ὀκτωβρίου, τὴν νύκτον ὅλοι, — καὶ ἐγὼ πρῶτος ὅστις ἤμην προσκεκλημένος εἰς τὴν οἰκίαν τῶν Δυταγζύ τὴν ἐσπέραν τῆς Πέμπτης καὶ Κυριακῆς — ἐκεῖ εὐρίσκον τὰ μέσα νὰ ἀποζημιωνώμαι διὰ τὰς στερήσεις ὅλης τῆς ἐβδομάδος. Πῶς νὰ μὴ μείνη τις ἐκπληκτος κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας τῆς σιτοδίας ἐπὶ τῇ θεᾷ μιᾶς ὀμελέτας μὲ λαρδί ἢ ἐνὸς τεμαχίου Ἑλβετικῆς τυροῦ καὶ τῶν συνοδούντων πάντοτε αὐτὰ ὠραίων οἴνων οἵτινες οὐδεμίαν εἶχον, συγγένειαν — πράγμα πολὺ σπάνιον — πρὸς τὰ χημικὰ προϊόντα τοῦ οἴκου.

Δὲν ἤμην ὁ μόνος διαπεπιστευμένος συνδαιτυμῶν παρὰ τῇ φιλοξενίᾳ ἐκείνῃ τραπέζῃ. Εἰς ἄλλος προσκεκλημένος παρεκάθητο πλησίον μου. Ὁ νέος Ἀνατόλ Μπρισσώ, ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ ἐργοστασίου, μέλλων συνεταῖρος καὶ γαμβρὸς τοῦ Δυταγζύ. Ὁ καλὸς αὐτὸς νέος μελαγχολικὸς, ἀσθενικὸς ὀλίγον δὲ συνεσταλμένος, ἦτο ἐρωτευμένος μὲ τὴν κόρην τοῦ προῖσταμένου τὴν δεσποινίδα Γερτρούδην, ἥτις ἀντεπεκρινετο εἰς τὸ αἶσθημά του. Χωρὶς νὰ γίνῃ λόγος, ἡ ὑπόψηφότης τοῦ Μπρισσώ ἐβλέπετο μὲ τόσο καλὸ ματι ἀπὸ τοὺς Δυταγζύ, ὥστε ἡ ἐπισημοσύνη τῶν δύο νέων εἶχε σχεδὸν συμφωνηθῆ σιωπηλῶς. Δυστυχῶς, ὁ πόλειος ἀνέβαλε τὴν λύσιν — Ὁ Μπρισσώλοχίας ἐν τῇ ταξιαρχίᾳ τοῦ Σηκουάνα καὶ ἐστρατιωνισμένος ἐν τῷ ἁγίῳ Διονυσίῳ ἐξετέλει τὸ στρατιωτικὸν του καθήκον εὐσυνεδήτως ὡς ἔκαμνεν ὅλα τὰ πράγματα, ἀλλὰ χωρὶς ἐνθουσιασμὸν πρέπει νὰ εἰπώμεν, ἔστειλεν εἰς τὸ ν δ ι ἄ β ο λ ο ν τὴν ἀτελεύτητον ταύτην πολιορκίαν ἢ ὅποια ἀπεμάκρυνε τὴν εὐτυχίαν του, καὶ τῆς ὁποίας τὰς στρατιωτικὰς κινήσεις ἔκρινεν ἠπίως μὲν ἀλλ' ὄχι καὶ ἄνευ πικρίας

Αἱ κρίσεις αὐταὶ ἠρέβιζον τὸν Δυταγζύ, φανατικὸν ὀπαδὸν τοῦ στρατηγοῦ Τροσύ. Καὶ τὸ σπουδαιότερον — Ὁ «Χρόνος» ἐδημοσίευε τότε σειρὰν ἄρθρων, ὅπου ὁ συντάκτης ἀνεσεύαζε τὰ πλεμικὰ συμβάντα τῶν ἐπαρχιῶν κατὰ τὴν ἀρεσκείαν τῆς φαντασίας του. Ὁ